

ในปีใหม่นี้ จงให้ศาสน์และของขวัญแห่งโลกยุคทองแก่ดวงวิญญาณทั้งหลาย

เพื่อที่จะกลับมาทักทายกับพ่อ จงทำให้ธรรมชาติของการมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณกลายเป็นธรรมชาติของคุณ

วันนี้ บัพดาตามองเห็นลูกๆทุกคนในรูปของความรักและการหลอมรวมอยู่ในความรักของบัพดาตา ลูกแต่ละคนเปล่งประกายด้วยความรักของพระเจ้า ลูกทุกคนได้มาถึงที่นี่ในเครื่องบินแห่งความรัก ลูกมาที่นี่เพื่อเฉลิมฉลองปีใหม่ แต่สิ่งที่ปรากฏในดวงตาของลูกทุกคนคืออะไร? ปีใหม่นั้นเป็นเพียงแค่อะไร? แต่ลูกทุกคนมีความกระตือรือร้นอะไรในดวงตาของคุณ? ลูกกล่าวคำทักทายสำหรับสามสิ่ง 1. ขอแสดงความยินดีกับชีวิตใหม่ของคุณ 2. ขอแสดงความยินดีกับยุคใหม่ 3. ขอแสดงความยินดีที่ได้พบกับครอบครัวและพ่อของคุณ อะไรกำลังหมุนวนอยู่ในสายตาของคุณ? ยุคใหม่ของคุณกำลังปรากฏอยู่ตรงหน้าลูกใช่หรือไม่? ในหัวใจของคุณมีความกระตือรือร้นว่ายุคใหม่กำลังจะมาถึง เครื่องแต่งกายอันเปล่งประกายแห่งยุคใหม่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนอยู่ตรงหน้าลูก รวากับว่าลูกกำลังจะสวมใส่เครื่องแต่งกายที่เปล่งประกายนั้นอย่างรวดเร็วในวันนี้ในยุคบรรจบพบกัน ลูกมีความสุขมากที่ได้เห็นเครื่องแต่งกายนั้นอยู่ตรงหน้าลูก ลูกกำลังกล่าวคำอำลาและในขณะที่เดียวกันก็ได้รับคำแสดงความยินดี ลูกกล่าวคำอำลาต่อปีเก่าและลิ้มปีใหม่นี้ไป แล้วปีใหม่ที่กำลังจะมาถึงก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าลูก ลูกไม่ได้แสดงความยินดีกับโลกเก่าที่อยู่ข้างหน้า แต่ลูกกำลังแสดงความยินดีกับโลกใหม่ ลูกกำลังกล่าวคำอำลาโลกเก่า วันนี้ทุกคนมีความจริงใจและความกระตือรือร้นต่อยุคใหม่ ผู้คนต่างแสดงความยินดีกับปีใหม่และให้ของขวัญแก่กัน บัพดาตาเองก็ให้ของขวัญแก่ลูกๆเช่นกัน นั่นคือการกล่าวอำลาต่อธรรมชาติเก่าและชั้นสการ์เก่า และก้าวเข้าสู่โลกใหม่นั้น ที่ซึ่งมีแต่การบรรลุผลและไม่มีอะไรอื่นเลยนอกจากการบรรลุผล สรุปสั้นๆเลยก็คือ ลูกสามารถกล่าวได้ว่าไม่มีอะไรขาดหายไปในโลกใหม่นั้น พ่อได้ให้ของขวัญแห่งโลกยุคทองแก่ลูกแต่ละคนแล้ว ลูกเองก็มีความสุขซึ่งที่ว่าลูกกำลังจะกลายเป็นผู้ที่มีสิทธิ์ในโลกยุคทองใช่ไหม? ไม่มีใครอื่นที่จะให้ของขวัญเช่นนี้แก่ลูกได้ พ่อได้ให้คำแนะนำและแนวทางแก่ลูกๆแต่ละคนว่า จงให้ของขวัญแห่งมรดกของพ่อ นั่นคือศาสน์แห่งโลกยุคทองแก่ดวงวิญญาณทั้งหมด ลูกมีของขวัญอะไร? ประการแรก จงให้ของขวัญแห่งโลกใหม่แก่พวกเขา และประการที่สอง ลูกมีสมบัติที่มีค่ามากมาย – สมบัติแห่งคุณธรรม สมบัติแห่งพลัง สมบัติแห่งความเคารพตนเอง – ลูกมีสมบัติที่มีค่ามากมาย ดังนั้น จงให้ของขวัญแห่งคุณธรรมหรือพลังอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ทุกคน เพื่อที่ชีวิตของพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงไปด้วยของขวัญนี้ และพวกเขาจะได้ประกาศสิทธิ์ในโลกยุคทอง เพราะลูกสามารถเห็นได้ว่าความทุกข์และความไม่สงบกำลังเพิ่มมากขึ้นในทุกหนแห่งในทุกวันนี้ ในทุกหนแห่งทุกคนต่างมีความกลัวและความวิตกกังวล อย่างน้อยที่สุดจงให้ศาสน์แก่ดวงวิญญาณที่ไม่มีความสุขและไม่มีความสุขเหล่านั้นว่าเวลานี้พ่อได้มาแล้ว พวกเขาควรจะเป็นผู้ที่มีสิทธิ์ในมรดกที่ไม่สูญสลายนับจากนี้เป็นต้นไป ลูกกำลังให้ศาสน์นี้แก่ทุกดวงวิญญาณ แต่ถึงกระนั้น แม้กระทั่งเวลานี้ ลูกๆของพ่อบางคนก็ยังคงถูกตัดสิทธิ์จากการได้รับศาสน์นี้ อย่างไรก็ตาม ลูกเป็นลูกของพ่อผู้เดียวกัน ดังนั้นจงให้ของขวัญของศาสน์นี้แก่พี่น้องชายหญิงของคุณ อย่าให้ใครถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ลูกกำลังทำงานรับใช้ และบัพดาตาพอใจที่ได้เห็นงานรับใช้ที่ลูกๆทำ แต่ความหวังของพ่อคือ พ่อไม่ต้องการให้ลูกคนใดของทานถูกทิ้งไว้ข้างหลังหรือถูกละเลยเมื่อถึงเวลาที่จะได้รับศาสน์นี้ อย่าให้พวกเขาต้องมาพำปอนว่าลูกได้รับของขวัญแห่งโลกยุคทอง แต่พวกเขาไม่แม้แต่จะรู้เรื่องนี้เลยว่าพ่อของเราได้มาแล้ว แต่เราไม่ได้รับศาสน์นั้นเลย นี่คือเหตุผลว่าทำไมลูกถึงต้องเพียรพยายามอย่างมากในปีใหม่นี้ จงวางแผนร่วมกันในบรรดาลูกๆ เพื่อที่จะไม่มีมุมใดถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ลูกไม่ควรได้รับการพำปอนใดๆ เพราะพวกเขาต้องกลับมามีความสุขอย่างน้อยพวกเขาก็ควรจะรู้ว่า พ่อของเราได้มาแล้ว! พวกเขาไม่ควรถูกตัดสิทธิ์ ดังนั้น ลูกจะทำอะไรในปีใหม่นี้? จงรวมตัวกันและวางแผน บัพดาตารู้สึกเมตตาต่อลูกทุกคน ลูกแต่ละคนก็เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องนำเอารูปที่มีความเมตตากรุณาและรูปที่ให้คุณประโยชน์มาใช้ต่อพี่น้องชายหญิงของคุณ และให้ศาสน์นี้แก่ทุกคน อย่างน้อยที่สุดก็อย่าปล่อยให้พวกเขาพำปอนในภายหลังว่าไม่ได้รับรู้เรื่องนี้เลย

ดังนั้นวันนี้ ลูกทุกคนได้มาถึงที่นี่ด้วยความจริงใจและความกระตือรือร้นที่จะเฉลิมฉลองปีใหม่ บัพดาตาร้องเพลงอะไรเมื่อเห็นลูกๆทุกคน? ลูกรู้ใช่ไหม? ว่า ลูก! ว่า! แม้แต่กับผู้ที่มาที่นี่เป็นครั้งแรก พ่อก็กล่าวว่า: ลูกโชคดีที่ได้เป็นของพ่อ ก่อนที่เวลาจะสิ้นสุดลง บัพดาตาขอแสดงความยินดีมากมายหลายล้านเท่าแก่ลูกใหม่ทั้งหลายที่ได้กลายเป็นผู้ที่มีโชคดี ในทุกวันนี้บัพดาตาต้องการเห็นสิ่งหนึ่งในลูกๆทุกคน ลูกรู้หรือไม่ว่าสิ่งนั้นคืออะไร? ลูกแต่ละคนต้องมีความกระตือรือร้นใน

หัวใจที่จะมีเป้าหมายที่จะกลับมาทัดเทียมกับพ่อ – ไม่ใช่ว่าคุณจะเป็นเช่นนั้นได้ในสักวันหนึ่ง แต่คุณจะต้องกลายเป็นเช่นนั้นได้อย่างแน่นอน เช่นเดียวกับที่ลูกมีเป้าหมาย และพร้อมกับเป้าหมายนั้น เวลาที่บัพดาตาก็ต้องการเห็นคุณสมบัติของลูกสำหรับเป้าหมายนั้นด้วยเช่นกัน เช่นที่ลูกมีเป้าหมายที่จะกลับมาทัดเทียม ดังนั้นลูกก็ต้องมีคุณสมบัติที่จะกลับมาทัดเทียมด้วยเช่นกัน เวลาที่ เป้าหมายของลูกนั้นสูงมาก แต่ลูกต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษกับคุณสมบัติของมันด้วยความทัดเทียมกัน: ยิ่งเป้าหมายสูงเท่าไร คุณสมบัติสำหรับเป้าหมายนั้นก็สูงมากเท่านั้น เวลาที่ ลูกๆต้องการที่จะชิมชั้บคุณสมบัติเหล่านั้นไว้ แต่ในขณะที่เดียวกันลูกบางคนก็พูดว่า “ฉันต้องการได้สิ่งนี้มาก แต่...” ดังนั้นคำว่า“แต่”นี้แหละที่ต้องถูกขจัดออกไป เช่นเดียวกับที่เห็นได้ชัดจากกระยะไกลจากใบหน้าและการกระทำของลูกว่าเป้าหมายนั้นสูงเพียงใด ดังนั้นคุณสมบัติสำหรับเป้าหมายนั้นก็ควรปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจนจากใบหน้าและการกระทำของลูกด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ก่อนหน้านั้น เมื่อตอนที่ลูกมีสำนึกเป็นร่าง ธรรมชาติของลูกก็คือการมีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกเคยพยายามที่จะมีสำนึกที่เป็นร่างหรือไม่? ธรรมชาติของลูกคือสำนึกที่เป็นร่าง ลูกไม่ได้ใช้ความพยายามเพื่อที่จะมีสำนึกที่เป็นร่างนั้นเลยเป็นเวลาครึ่งวงจร ในทำนองเดียวกัน ในเวลานี้เช่นกัน จงปล่อยให้การมีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณกลายเป็นธรรมชาติของลูก ในเมื่อธรรมชาติของจิตสำนึกที่เป็นร่างกลายเป็นธรรมชาติของลูกแล้ว ลูกเคยจำได้ไหมว่าต้องกลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง? ลูกเคยพยายามที่จะทำเช่นนั้นหรือไม่? แม้กระทั่งในเวลานี้ ก็ยังมีจิตสำนึกที่เป็นร่างและจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ แล้วทำไมจึงต้องพยายามที่จะกลับมามีจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ? บัพดาตาได้รับข่าวว่าบางครั้งลูกต้องเพียรพยายามที่จะจับสันจิตสำนึกที่เป็นร่าง ในเมื่อมันเป็นเรื่องธรรมชาติที่จะมีจิตสำนึกที่เป็นร่าง แล้วทำไมจึงต้องใช้ความพยายามที่จะมีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณ? บัพดาตาไม่ชอบให้ลูกต้องลำบากตรากตรำ จงเป็นอิสระจากการต้องลำบากตรากตรำและมีธรรมชาติเช่นนั้น นี่คือนสิ่งที่รู้กันว่ากรมีเป้าหมายที่มีคุณสมบัติเท่าเทียมกัน จากนั้น ลองดูสิว่ามันจะง่ายตายและเป็นธรรมชาติเพียงใดที่จะกลับมาทัดเทียมกับพ่อ ลูกเห็นพ่อบราห์มาแล้วใช่ไหม ในขณะที่มีความรับผิดชอบต่อครอบครัวที่ใหญ่โตเช่นนั้น ท่านก็มีธรรมชาติที่มีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณ แม้แต่ลูกๆก็มีความรับผิดชอบ แต่ความรับผิดชอบนั้นคืออะไรเมื่อเทียบกับความรับผิดชอบของพ่อบราห์มา ไม่ว่าความรับผิดชอบนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม เช่น อาจเป็นความรับผิดชอบในระดับโซนหรือการดูแลจัดการงานต่างๆอย่างเป็นทางการของยักษ์ยา ความรับผิดชอบนั้นเป็นอย่างไรเมื่ออยู่เบื้องหน้าของบราห์มาบาด้วยความช่วยเหลือจากชีพบาบา บราห์มาบาได้แสดงให้เห็นในทางปฏิบัติว่าคาราวันฮาร์ (ผู้ที่ตั้งใจให้ผู้อื่นกระทำ) ทำให้ท่านกระทำทุกสิ่งอย่างไร และท่านเองก็เป็นคารันฮาร์ (ผู้กระทำ) ในขณะที่มีความรักและละวางและมีความทัดเทียมกับพ่อ หากลูกปรารถนาที่จะกลับมาทัดเทียมกับพ่อ จงตรวจสอบสิ่งนี้ ไม่ว่าจะ เป็นความคิด คำพูด หรือหน้าที่ของลูกในแง่ของการกระทำ: ฉันคือคารันฮาร์และผู้ดูแลผลประโยชน์ และชีพบาบาคือผู้เป็นนายคาราวันฮาร์ ลูกล้มบทเรียนของคาราวันฮาร์นี้เมื่อลูกก้าวไป ดังนั้นลูกต้องทำให้เป้าหมายและคุณสมบัติของลูกเท่าเทียมกัน เวลาที่ พร้อมกับบารกล่าวอำลาปีเก่า ลูกต้องนำมาซึ่งคุณสมบัติสำหรับเป้าหมายของลูกด้วย ต้องมีสิ่งใหม่ๆสำหรับปีใหม่ ฉันจะทำอะไรได้? มายามา ถึงแม้ว่าฉันไม่ต้องการให้เธอมา แต่เธอก็มา” พร้อมทั้งบารกล่าวอำลาปีเก่าแล้ว จงกล่าวอำลาคำพูดและความคิดเหล่านั้นด้วย อย่างกล่าวอำลาเพียงแค่นี้เท่านั้น บัพดาตาบอกลูกแล้วว่า มายาเองก็มาหาบัพดาตาเช่นกัน และเธอก้าวอย่างไร? ฉันเข้าใจว่าถึงเวลาที่ฉันต้องไปแล้ว แต่ฉันจะทำอย่างไรได้เมื่อลูกๆบางคนของท่านมาปลุกเรียกฉัน? ดังนั้น วันนี้ พร้อมกับบารกล่าวอำลาแล้ว ลูกต้องกล่าวอำลามายาในรูปแบบต่างๆด้วย ลูกมีความกล้าหาญเช่นนั้นหรือไม่? ลูกมีความกล้าหาญใหม่? ยกมือขึ้น! ลูกมีความกล้าที่จะกล่าวอำลาเธอหรือไม่? ผู้ที่นั่งอยู่ข้างหลัง ลูกมีความกล้าหาญหรือไม่? ผู้ที่มีความกล้าหาญ ยกมือขึ้น! พ่อขอแสดงความยินดีกับลูกมากมายหลายล้านเท่าสำหรับความกล้าหาญนี้ เพราะเหตุใด? ทำไมบัพดาตาถึงเน้นย้ำสิ่งนี้? เพราะลูกทุกคนคงจะเห็นแล้วว่าสถานการณ์ของโลกเริ่มเลวร้ายลงอย่างรุนแรงมาสู่กระยะหนึ่งแล้ว และบัพดาตาได้บอกลูกในคำสอนที่สูงส่งเหล่านั้นว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างทันทีทันใด มันต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีทันใด และหากลูกไม่ได้ฝึกฝนสิ่งนี้มาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน บอกพ่อสิว่า ในช่วงเวลาที่มันเกิดขึ้นอย่าง "ทันทีทันใด" นั้น ลูกจำเป็นต้องใช้การฝึกฝนนี้ใช่หรือไม่? เมื่อไม่นานมานี้ บัพดาตาได้ให้การบ้านแก่ลูกฝึกฝน 10 นาที รวมทั้งหมด 24 ครั้ง การบ้านคือครึ่งละ 10 นาที แต่ลูกบางคนรู้สึกว่ามันยาก ลองคิดดูสิ: ถ้าแค่ 10 นาที แล้วลูกไม่สามารถฝึกฝนได้ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างทันทีทันใด? บัพดาตาว่าเมื่อลูกต้องทำ 24 ครั้งต่อวัน ลูกบางคนอาจไม่มีเวลามากขนาดนั้น แต่บัพดาตาเพียงแต่ลองดูว่า ลูกสามารถคงอยู่ในสำนึกอยู่เดียวเป็นเวลา 10 นาที เมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการและในแบบที่ลูกต้องการได้หรือไม่? บัพดาตาไม่ได้บอกว่าลูกต้องอยู่ในสภาพนี้เป็นเวลาสิบนาทีในตอนนี โอเค ลูกอาจทำไม่ได้ ผู้ที่ทำได้ดีก็จงทำไป และถ้าลูกไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้ ลูกก็ลองทำดูสักห้านาที เจ็ดนาที หรือหกนาที ลองทำไปเรื่อยๆ เท่าที่ลูกทำได้ บัพดาตาเองก็บอกว่ามันไม่ได้กำหนดเวลาไว้ตายตัว ถ้าลูกรู้สึกว่าสิบนาทีมันนานเกินไป ลูกก็ลองทำสักแปดนาทีหรือเก้านาทีก็ได้ ปลูกฝังนิสัยนี้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะมันคือเวลาที่ลูกได้นำพรของ 'เป็นระยะเวลาที่ยาวนาน' มาใช้ในรูปแบบปฏิบัติ หากลูกไม่สามารถฝึกฝนสิ่งนี้อย่างต่อเนื่อง

เป็นระยะเวลาที่ยาวนานได้ในตอนนี้ แล้วในแง่ของการบรรลุผลที่ควรจะได้จากความเพียรพยายามอย่างยาวนานนั้น ก็จะมีระยะเวลาที่แตกต่างกันออกไป (สั้นลง) ถึงครึ่งวงจร ถ้าตอนนี้ลูกใช้เวลาน้อยลง บัพดาตาก็อนุญาตให้ลูกทำได้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าลูกทำได้นานกว่าห้านาที; ถ้าลูกทำไม่ได้นานถึงสิบนาที ก็ให้ทำเจ็ดนาทีหรือแปดนาทีก็ได้ ลูกได้รับอนุญาตให้ทำแม้กระทั่งแค่ห้านาทีก็ได้ แต่ถ้าในช่วงเวลาใดก็ตามลูกสามารถทำได้สิบนาที นั่นก็เป็นสิ่งที่ดีมาก เวลาจะมาถึงเมื่อลูกจะต้องให้ลำแสงแห่งพลังแก่ตนเองและโลก นี่คือเหตุผลที่บัพดาตาก็อนุญาตให้ลูกฝึกฝนสิ่งนี้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะช่วงเวลาที่ยาวนานในปัจจุบันคือพื้นฐานของอนาคต อย่างนี้โอเคไหม? ถ้าลูกรู้สึกว่ามันยากก็ไม่ใช่ไรตอนนี้มันไม่ได้สำคัญอะไร เพราะลูกได้บอกเรื่องนี้กับพ่อแล้ว นั่นเป็นสิ่งที่ดี เพราะถ้าลูกไม่สามารถนั่งได้นานถึงสิบนาที และเวลาทั้งหมดนั้นก็หมดไปกับการคิดถึงเรื่องนั้น แล้วห้านาทีนั้นก็หายไปเปล่าๆเช่นกัน เหตุนี้เองบัพดาตาก็บอกว่าจะอย่าให้น้อยกว่าห้านาที เพิ่มเวลาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตอนนี้เข้าใจชัดเจนแล้วใช่ไหม? บัพดาตาเห็นลูกแต่ละคนในรูปแบบที่สูงส่งมาก และเพื่อเน้นย้ำสิ่งนี้ บัพดาตาก็ให้ความเคารพตนเองกับลูกแต่ละคนอย่างมาก ถ้าลูกจะลิสต์รายการของความเคารพตนเองออกมา มันคงจะยาวมาก!

วันนี้ ในเวลาอมฤต บัพดาตาได้ออกไปท่องทั่ว ทานไปเห็นอะไร? บัพดาตาได้ให้ลูกประจำแห่งความเคารพตนเองที่ยาวมากแก่ลูก หากลูกจะทำให้ตนเองมั่นคงในแต่ละประเด็นของความเคารพตนเอง ในขณะที่ลูกเดินและพูดถึงแต่ละประเด็นของความเคารพตนเองและยังคงหมุนลูกประคานนั้นไปเรื่อยๆ ลูกก็จะรู้สึกเพลิดเพลินและมีความสุขกับมันอย่างมาก ลูกมีลิสต์รายการของความเคารพตนเอง แต่ในแต่ละประเด็นของรายการของความเคารพตนเองที่ยิ่งใหญ่เพียงใดนั้น - ใครเป็นผู้ให้สิ่งนี้แก่ลูก? ผู้ทรงพลังอำนาจของโลกได้ให้ลิสต์รายการประเด็นต่างๆของความเคารพตนเองมากมายแก่ลูกทุกคน จึงใช้สิ่งนั้น เพราะไม่มีอำนาจอื่นใดที่จะลดความเคารพตนเองของลูกลงได้ และไม่มีใครอื่นอีกแล้วที่จะได้รับลูกประจำแห่งความเคารพตนเองมากมายเช่นนี้ บัพดาตาได้เห็นว่าคุณจะได้รับโชคแห่งอาณาจักรในยุคทอง แต่ลูกประจำแห่งความเคารพตนเองนี้เป็นของขวัญของยุคบรรจบพบกัน เมื่อใดก็ตามที่บัพดาตามองมาที่ลูกๆ ท่านเห็นลูกอยู่ในสภาพนั้นของความเคารพตนเองของลูก: ว่า ลูก! ว่า! ดังนั้น จึงคงอยู่ในอำนาจของความเคารพตนเองในสิ่งที่ลูกเป็น บางครั้ง จงรักษาความเคารพตนเองในประเด็นหนึ่งไว้ และในเวลาอื่นก็จงรักษาความเคารพตนเองในอีกประเด็นหนึ่งไว้ แล้วตรวจสอบดูว่า: วันนี้ ในเวลาอมฤตฉันได้เก็บรักษาประเด็นพิเศษของความเคารพตนเองไว้ในสติปัญญาของฉัน และนั่นคือสมบัติที่มีค่า แล้วฉันได้ใช้สิ่งนั้นหรือไม่? วิธีที่จะเพิ่มพูนสมบัติที่มีค่าคือการใช้มัน ยิ่งฉันใช้สมบัติที่มีค่ามากเท่าไร มันก็จะยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นเท่านั้น วันนี้ บัพดาตาได้เห็นว่าคุณคนไหนมีสายประจำของสำนักผู้รู้ในความเคารพตนเองที่ยาวกว่า และลูกคนไหนมีสายประจำที่สั้นกว่า ที่ใดมีความเคารพตนเอง ที่นั่นความหยิ่งยโสของร่างกายก็จะหมดสิ้นไป ดังนั้น วันนี้ บัพดาตาก็ได้ไปท่องทั่วและเห็นสมบัติที่มีค่าของความเคารพตนเอง จึงใช้แต่ละพลังและทุกๆพลัง จึงใช้แต่ละคุณธรรมและทุกๆคุณธรรม แล้วปัญหาที่ลูกมีเกี่ยวกับการมาของมายา - มายาไม่ใช่แค่อยู่ดีๆก็มา แต่บาบาได้บอกลูกแล้วว่า มายาได้กล่าวว่า: ลูกๆนั้นแหละที่ปลุกเรียกฉันมา และฉันถึงมา ถ้าไม่ปลุกเรียกเช่นนั้นฉันก็จะไม่มา! การมีความคิดที่อ่อนแอหรือไร้สาระใดๆเพียงเล็กน้อย ก็คือการปลุกเรียกมายา เมื่อลูกลืมหลับ นั่นหมายความว่าลูกได้ปลุกเรียกมายาแล้ว “ฉันไม่ต้องการให้เธอมา แต่เธอก็มา” ดังนั้น ใครมีพลังมากกว่ากัน? “ฉันไม่ต้องการให้เธอมา แต่เธอก็มา” ดังนั้น มายามีพลังหรือลูกมีพลัง? ดังนั้น วันนี้ ปีเก่ากำลังจะสิ้นสุดลง และปีใหม่กำลังจะมาถึง จึงมีความจริงจังและความกระตือรือร้นใหม่ๆ เพราะคำสรรเสริญของยุคบรรจบพบกันคือ แต่ละวันเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น นั่นคือ แต่ละวันคือเทศกาล เพราะมีความจริงจังและความกระตือรือร้นในแต่ละวันจึงเป็นเทศกาล ดังนั้น จงทำให้สิ่งนี้มั่นคง ดูซาร์ทของลูกทุกวัน แม้ในขณะที่เดินและเคลื่อนไหวไปมา ให้ตรวจสอบดู หากลูกตรวจสอบ ลูกก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกันใช่ไหม? หากลูกไม่ตรวจสอบแล้วลูกจะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร? ดังนั้น ในวันนี้ สำหรับปีใหม่ บัพดาตาก็มีความคิดเป็นพิเศษว่า เช่นที่ลูกกล่าวอำลาปีเก่า ในทำนองเดียวกัน ลูกๆแต่ละคนก็ต้องกล่าวอำลามายาด้วยเช่นกัน กล่าวอำลาความคิดที่ไร้ประโยชน์ เพราะเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าส่วนใหญ่มีความคิดที่ไร้ประโยชน์มากมาย มีเพียงไม่กี่คนที่มีความคิดที่เลวร้ายหรือมีความคิดที่มีกิเลสมากมาย พวกเขาเหล่านั้นมีน้อยมาก แต่เพื่อที่จะจบสิ้นความคิดที่ไร้ประโยชน์ทั้งหมดรวมทั้งชื่อและร่องรอยทั้งหมดของมัน จงทำให้ทุกความคิดมีพลัง อย่าให้มีความคิดที่ไร้ประโยชน์ใดๆ เพราะเมื่อลูกมีความคิดที่ไร้ประโยชน์ มันไม่ใช่แค่ความคิดของลูกที่ไร้ประโยชน์เท่านั้น แต่เวลาของลูกก็จะสูญเสียบ่อยไปโดยเปล่าประโยชน์เช่นกัน สิ่งนี้ทำให้ลูกห่างไกลจากการกลับมาที่ติดเทียมกับพ่อ ความปรารถนาของลูกคือการกลับมาที่ติดเทียม และลูกก็ยกมือขึ้นด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม บัพดาตาพูดเสมอว่า: จงยกมือแห่งจิตใจของลูกขึ้น การยกมือทางร่างกายนั้นง่ายตาย ดังนั้น ลูกมีความกล้าหาญที่จะกล่าวคำอำลาเธอหรือไม่? ลูกมีความกล้าหรือไม่? ยกมือขึ้น! อัจชะ ลูกมีความกล้าหาญ จงรักษาความกล้าหาญนี้ไว้กับลูกตลอดเวลา หากลูกอยู่อย่างกล้าหาญ ลูกก็จะทำตามเป้าหมายที่ลูกตั้งไว้ได้สำเร็จ เพราะบัพดาตาก็อยู่กับลูกด้วย บัพดาตาไม่

ต้องการให้ลูกๆของท่านคนใดถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ลูกต้องกลับไปด้วยการจับมือกับบ๊อบา พ่อชี้ว่าไม่มีตัวตนและท่านไม่มีมือ แต่ศรัมัตคือมือของท่าน การทำตามศรัมัตในทุกย่างก้าวหมายถึงการเดินทางจับมือกัน ขอแสดงความยินดีมากมายหลายล้าน เท่าแก่ทุกคนสำหรับสามสิ่ง: ปีใหม่ ชีวิตใหม่ และยุคใหม่ อัจชะ

ตอนนี้ ถึงลูกๆทุกคนในดินแดนนี้และในต่างแดนที่เป็นที่รักของพ่อ ลูกๆผู้เป็นที่รักของพ่อ ลูกๆของพ่อที่จากหายไปนาน และเวลานี้ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง ขออ้อลาและขอแสดงความยินดี บ๊อบดาดาได้บอกลูกแล้วว่า พร้อมกับอ้อลาปีเก่า ลูกก็จะอ้อลาชั้นสการ์เก่าด้วย ถึงลูกๆผู้เป็นมหาเวียร์ที่อ้อลาธรรมชาติเก่า ถึงผู้ที่หารายได้หลายล้านในทุกย่างก้าว ถึงผู้ที่อยู่อย่างมั่นคงในความเคารพตนเองที่บ๊อบดาดาให้อยู่เสมอและผู้ที่ได้สัมผัสสิ่งนั้น บ๊อบดาดาเห็นลูกแต่ละคนในรูปของลูกที่มีสิทธิ์ที่จะได้รับมรดกสำหรับ 21 ชาติเกิด ตลอดดวงจรทั้งหมดมีเพียงลูกเท่านั้นที่มีสิทธิ์ในมรดกของลูกเป็นเวลา 21 ชาติเกิด บ๊อบดาดาในทั้งสามรูป คือ พ่อ ครู และสัจกูรู กำลังให้มรดกแก่ลูกๆที่สูงส่งทุกคน ผู้ซึ่งเป็นลูกที่มีสิทธิ์ ด้วยความรัก ระลึกถึง และนมัสเต

พร: ขอให้ลูกได้รับมงกุฎสองชั้น และประสบความสำเร็จในงานรับใช้ที่ลูกทำและในความพยายามของลูก ในยุคบรรจบพบกัน จงก้าวไปข้างหน้าเสมอโดยพิจารณาว่าตนเองได้รับมงกุฎสองชั้น หนึ่งคือมงกุฎแห่งแสง หนึ่งคือมงกุฎแห่งความบริสุทธิ์ และอีกหนึ่งคือมงกุฎแห่งความรับผิดชอบ ผู้ที่สวมมงกุฎแห่งความบริสุทธิ์และพลัง หนึ่งคือมงกุฎแห่งแสงและอำนาจ จะมีพลังแรงเป็นสองเท่าอยู่เสมอ ดวงวิญญาณที่มีพลังแรงเป็นสองเท่านี้จะทรงพลังอยู่เสมอ พวกเขาจะประสบความสำเร็จในงานรับใช้ที่พวกเขาทำและในความพยายามของพวกเขาเสมอ

คติพจน์: การคิด การพูด และการกระทำบนพื้นฐานของคุณธรรมที่สูงส่ง คือความสูงส่ง

*** โอม ชานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: สร้างสมคุณธรรมของความอ่อนหวานและความถ่อมตนเพื่อกลับมายิ่งใหญ่

สิ่งของบางอย่างจะอ่อนตัวลงได้เมื่อได้รับความร้อน และสามารถหล่อหลอมและปั้นแต่งได้ ในที่นี้เช่นกัน ความร้อนก็คือรูปแบบหนึ่งของพลัง และความอ่อนโยนก็คือความถ่อมตน ซึ่งก็คือความรัก ผู้ที่มีความรักต่อทุกดวงวิญญาณจะสามารถมีความถ่อมตนได้ เมื่อไม่มีความรัก ลูกจะไม่สามารถอยู่อย่างมีความเมตตาหรือความถ่อมตนได้ ในการเป็นตัวของพลัง, ลูกคือนาย และในความถ่อมตนนั้นมีคุณธรรมของการรับใช้ เมื่อมีทั้งความร้อนและความอ่อนโยน ลูกก็จะสามารถหล่อหลอมตนเอง(ปรับตัว)ให้เข้ากับทุกสถานการณ์ได้